

L'espiga d'or

Que bonica que era la Festa de les Espigues! L'organitzàvem des de la capital de la comarca i cada any la celebràvem en un poblet diferent. Era la benedicció simbòlica del camps de blat de les nostres contrades perquè no ens faltés mai una bona collita.

Els homes i nois marxaven la tarda abans per fer una vetlla de pregària i la resta ens hi uniem el matí següent. Aquell any anàrem amb el primer tren, que ens deixà en una estació a uns dos quilòmetres del poblet on es faria la festa. Els joves ja ens hi esperaven. Tot just començava a clarejar i així com amb el pas dels anys he anat oblidant rostres, paraules, fets, hi

ha sensacions, vivències, que mai no he pogut oblidar: aquella sentor de terra humida, l'olor del blat, l'esclat vermell de les roselles enmig de les espigues, el cel que s'anava tenyint de tornassol amb els primers raigs del sol...i per damunt de tot, el caminar per entre aquelles drecceres de terra humida de rosada, entre camps i conreus, al costat seu, al costat del meu "ell" d'aquella curta etapa de la meva vida.

En sortir a beneir els camps, després de la missa solemne, ens donaven a cada u una espiga banyada en purpurina daurada: la meva espiga d'or! Ell collí per a mi la rosella més vermella i grossa que va trobar i em va dir: "Guarda-les juntes, ben juntes, tan juntes com estem ara tu i jo".

A la tarda, asseguts sota l'ombra d'un om gegantí, sota la vigilant i alhora còm-

plice mirada del pare, que feia petar la xerrada amb uns amics un tros enllà, ens posàrem a llegir, com tantes vegades, aquell bonic llibre de poemes que "ell" m'havia regalat: "Jovença", la nostra jovença: "Si natura ens duu el pa de cada dia, tos ulls m'han dut, amor, la poesia" i les paraules sonaven a música en els nostres cors adolescents i tot girant els fulls la seva mà buscava tímidament la meva...

Avui m'ha trucat. Quina sorpresa i quin esglai! "He passat per casa teva, la teva llar dels meus records -m'ha dit emocionat- i m'han donat el teu telèfon. Tinc tantes ganes de veure't" Jo, sense pensar-m'ho gens, he sentit com em sortia del fons del cor una resposta rotunda: "NO!".

"Però per què -m'ha preguntat ell amb estranyesa- Quin motiu hi ha per què no ens pugem veure de nou?"

Per què?. Certament per què? em pregunto també jo i quelcom dins meu intenta respondre a la pregunta: "Ens trobarem, ens besarem carinyosament a cada galta -nosaltres, que mai ens havíem atrevit a bescanviar un petó!- ens farem una forta encaixada de mans -nosaltres que sols ens atrevíem a unir-les un breu instant, tímidament!- i quin serà el resultat?"

Com explicar-li de forma comprensible que dins meu hi conviuen una munió de fantasmes bons i dolents i que ell ha estat fins ara un d'aquells dolços fantasmes bons que venia a fer-me companyia en les meves estones de soledat i melangia?

Com dir-li que els fantasmes estan dins nostre per fer-nos companyia o fer-nos por, per fer-nos riure o plorar, per acaronyar-los o foragitar-los, però no tenen cara, ni ulls, ni forma humana i no els podem mirar cara a cara...

La seva veu continuava repetint insistentment el meu nom a través de la línia i jo lentament, molt lentament i amb molta recança, he penjat el telèfon.

L'elecció estava feta: em quedo amb el dolç fantasma sense rostres i l'espiga d'or i la rosella assecades entre les pàgines d'aquell llibre de poemes que tant ens agradava de llegir

"Només paraules d'altre temps, alguns records de la jovença!

Prou sé, amor, que sols a mi poden donar-me complaença!"

Guerau Mutgé
"Jovença"

Contractista d'Obres

JOAN AYMERICH ILLAMOLA

REFORMES - OBRA NOVA

C/ Montseny, núm. 3 A
17180 VILABLAREIX (Girona)

Tel. 972 24 47 99
Mòbil 649 238 654

M. Dolors Godoy
Il·lustració: Montserrat Turon